

Tre alldeles
Nya Visor,

Den Första:

Bewärings-Visa.

Vi gossar, som nu skola gå ic.

Den Andra:

Om den drucknade Lifgrenadieren.

En visa jag framställa vill ic.

Den Tredje:

Glada sänger fritt i skogen ic.

Sång

vid Kongl. 1:sta och 2:dra Lif-Grenadierernes Bewäringsmöte år 1851, författad, komponerad och ereqverad af en unger Bewäring, som warit min vän.

Melodi: Pärkan spelar, gøfen gal,
Grøna äro lifswen ic.

1. Wi gøssar, som nu skola gå Till Malmen, att erera, Wi äro hundra tusen två, Och icke många flera. Hoppfalleri! Hoppfallera! Hoppfalliralliralla! Wi äro hundra tusen två Och icke många flera.

2. Wi sagt farväl åt far och mor, Att alla våra wänner, Att orar, hästar, swin och kor Och alla som wi känner. Hoppfalleri! Hoppfallera! Hoppfalliralliralla! ic.

3. Wi samlas kring en ståtlig karl, Med sabel uti håttet, Twåkantig hatt han också har —; Men duger ej för tåttet. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

4. Romsarijen skratta wi godt åt, Ty honom det förargar. Blott att wi riktigt få vår plåt Wi grina såsom wargar. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

5. Så tar befälet oss emot. Då blir det andra bullar Då duger icke något knot Och smörj får den, som lullar. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

6. I rad wi köras sen framåt Och kasskins-bultarn trummar Och så blir lustig sång och låt Och ingen enda brummar. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

7. Till Malmens stora krono-slått Wi stultigen framhinna, Att den som bara wore mått Och hade sig en qwinna. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

8. Wi klädde af vår hwardagsdrägt, Nu ser man ut som en apa, Af frigtst anda wi fått en slågt Blott på Sergeanterna wi gapa. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

9. Höger, Wenster, faenstyg Som wi oss skola lära Här man wäl wara dum och blyg, När man skall vinna ära. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

10. Den ära, som på Malmen fås, Den få wi dyrt betala, Ty många derutas Gud nås, För lifstiden blir skrala. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

11. Men Kungen will så ha't och då Man måste offra lifwet. För Kungen skall man blott "gå på" I döden, det är gifwet. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

12. Man kallar oss kanona-mat — — — Wi aldrig sett kanoner —; Men hwad gör det blott wi få mat Och granna sölf-galoner. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

13. Majorn han sitter på sin häst Med boken uti näswen Han läser deri, som en prest, Som will beswärja knäsweln. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

14. Raptener finnas utan tal På malmens stora steeper Och Löjtnant tjock och Löjtnant smal, Som oss på näsan knäpper. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

15. Sanjunkerne de löpa kring Och skrifu ut rapporter, För resten göra de ingenting — De endast dricka porter. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

16. Sergeanterna de plåga oss Och mypa oss i näsa, De få dock icke klappa oss, Blott något titet snäsa. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

17. Om morgon när som soln går upp Wi ställas upp i rader, En satans skön och städad trupp Med ben och stora wador. Hoppfalleri! Hoppfallera! ic.

18. "Framåt marche" det heter se'n Ett! och tu!
din drummel. Rak i dina sneda ben! Hwad är det
för ett fummel! Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

19. Himla hönor kallas wi, Åsnor, bondkaniner,
Det är minsan ej raljeri, När hasselpåsen winer.
Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

20. Men när solen har gått ned Att på sin bädd
sig hwila. Då är det ju en gammal sed, Att till
sin flicka kila. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

21. Hos dem man hwilar ljust och sött Ger faen
morgondagen, Och känner man sig deraf trött, Man
slår en sup i magen. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

22. Det finns ej någon bättre dryck På hela wi-
da jorden, Än brännvin, när det blifwit brygdt Här
upp i höga norden. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

23. Om kronan wille os bestå Sju suvar jemt
om dagen, Då skulle wi så gerna gå, Att taga
Ryssens i fragen. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

24. Men som det nu är nykterhet Kan ingenting
man göra, Åt! låt os supa, öfverhet! Och slickor
små förföra. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

25. Lustigt dock på malmen är! Hwillet lif i
tältet — Sluppe man blott att gå der Och spela
uppå fältet. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

26. Wißt se wi ut som hjeltar små, Det nog är
sann; men staten Det kostar "gröna," "gula," "blå,"
Att hålla os med maten. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

27. Farwål du slätt, der som jag stått Och bli-
gat emot höjden, Der, som jag lik en åsna, gått
Och njutit frigarfröjden. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

28. Farwål du slätt, der jag blef trött, Af hela

herrligheten, Nu går jag hem båd' nött och stött
Och super i förträten. Hoppfalleri! Hoppfallera! 2c.

29. Ännu en gång, farwål! farwål! Du största
slätt på jorden, Tillbaks jag kommer ej, min själ,
Blef det än krig i norden. Hoppfalleri! Hoppfallera!
Hoppfalliralli-ralla! Tillbaks jag kommer ej, min
själ, Blef det än krig i norden.

Den Andra.

En ny och märkvärdig wisa om den drunknade
Lif-Grenadieren.

1. En wisa jag framställa will Med sorlig ton
och klagan, År 1851 April fjortonde dagen Då
hände att en krigsman ung, Som stod i tjensten
hos vår kung, Blef ifrån jorden tagen.

2. Han war trolöfswad med en mö Och skulle
äga henne, Men att han så snart skulle dö Det
tänkte icke denne, Han tänkte såsom hwar och en
Uppå den ljufwa kärleken Och ingen smärta kände.

3. Dess lysning hade för sig gått Och bröllop
skulle firas, Och då i denna glada ståt Med krigs-
mans kläder firas, Han tänkte ärligt fromt och
wål Att äga bandet kring hans själ Af Gud
snart skulle wiras.

4. I denna glädje går han stad Och slägt och
wänner bjuder, Han war så friskt så nöjd så glad.
I kärlek hjertad sjuder, Han tänkte nu som Aldra
mest Att så till denna glada fest, De gäster som
han bjuder.

5. Och nu han hemåt skulle gå, O märk! hwad
som då hände; Det fasta land han lemnar då Och

utåt sön sig wände, Han tänkte lyckligt finna hann,
Men djupet öppnade sin famn Och dödens bud-
skap sände.

6. När han i dödens armar låg Begynte han
att ropa, Om hjälp, men ingen honom såg Ty djupet
öfverhoppa Och solen den war allare'n Istrån
oß gången med sitt sken, Han fick förgäfwes ropa.

7. Han sände då en suck till Gud Som hjälpen
genast sände, Han hörde detta böneljud Och hjälp
från det elände, Hans själ till himlen tagen war,
Men kroppen i den kalla graf Låg qwar till andra
dagen.

8. Hans brud uti den hela natt Drolig war
och sade Min wän har säkert Somen gått Och deri
drunknat hafwer, I första gryningen hon gick Sig
ut att söka men ej fick Beskåda öppna grafwen.

9. Då gick hon åter hem igen Och till sin bro-
der sade: Hjälp mig att söka upp min wän Som
säkert drunknat hafwer; De gingo ut åt wilban
sjö Och sågo snart med sorg och nöd, Den wida
öppna grafwen.

10. Hon bad min goda bror mig släpp Att
jag och dit får komma Jag önskar wara der han
är, Det wore mig stor fromma, Jag önskar skiljd
från allt besvär, Så bo hos honom der han är,
Ack! om jag dit fick komma.

11. Han sade kära syster hållt, Så bör du intet
göra, Du måste här bland sorgens wäld Din lef-
nad så framföra. Då kan du skiljd från allt be-
svär Så möta honom der han är, I himlens salar
höga.

12. De gingo hem och folk kom dit Med werk-
tyg att upptaga Och föra hem hans döda lik Och

all begrafning laga I hwhita bröllopskläder då
Han redes till och klädes på, Och fördes sen åt
grafwen.

13. Då blef han förd till kyrkan fram Och i
des gård begrafwen. Då ymnigt mångens tårar
rann Och många klagord sades, Men bruden ropte
Ack jag, Hvem har jag lemnat här i dag, Så
sade hon wid grafwen.

14. Men predikanten sade så: Att du skall intet
örja, En annan gång så kan du få Ett bättre lif
att börja; Då kan du åter finna den Som här i
tiden war din wän, På andra sidan grafwen.

15. Farväl o minnistor allihop, Mitt döda stof
skall låra Att sända Herren bönerop Och gifwa
honom ära, Ja bedja honom natt och dag Ty dö-
den kommer wet wi af Men ej att han är nära.

16. Wäl den som i sitt hus och bo Får saligt
affsed taga, Och somna af i godan ro Och om sitt
hus får laga, Far wäl båd' flägt och wänner all
Och förr än hand och kropp blir kall, Så christligt
affsed taga.

17. Far wäl min goda far och mor Min bror
och systrar twänne; Far wäl med dig min wän så
god Sök till att trösta henne, Ja söken till det en
och war Att trösta den som war min wän I detta
jordelifwet.

18. Farväl till slut min wän så god Hwad hjälper
att du gräter, O tag till dig ett manligt mod
Wi få ju mötas åter; Det sker på werldens sista
dag, När allting ställes wäl i lag, Gud oss förra
nar åter.

Den Tredje.

1. Glada sänger fritt i skogen. Då det stallar
runt omkring, Fast min flicka ej är trogen. Gör
det mig alls ingen ting, Nog det finns wäl flickor
flera, Hvad behöfwer jag krusera Fast att hon
nått och grann; Hoppsan, snart tar jag en ann.

2. Hoppsann snart tar jag en annan, Om ren
mig och öfwerger Skuter jag mig ej för pannan.
Lit som det ej finnes fler Flickor finns som bär
2 morne När en går bort en annan kommer Men
de till slut skall jag wäl få, Hoppsan, fast jag mista
två.

och
dr 3. Hoppsann, fast mig två har swikit Skall den
tredje nog bli min, Men om ödet så är skrifwet
Att hon också ger mig hin, Ja då swär jag att ej
mera För nå'n flicka ej krusera Utan helbre all
min tid Jag lefwer fullt i ro och frid.

